

gjeringen var bestemt paa, eller i alt Fald altfor tilbøielig til at lade Banen gaae i østlig Retning, saa maa jeg, siger den daværende Finantsminister, bemærke, „at det ikke ganske forholder sig saaledes“. Han fremhæver derefter, hvilke Betæneligheder der fra Finantsrens Side kunde være imod de Vædringsforslag, som da forelaae om de forskjellige Retninger, som Banen skulde have, og han sagde, at han maatte fraraade disse Vædringsforslag, fordi Regjeringen maatte finde Betæneligheder ved om disse Punkter endogsaa blot at udtale nogen aldeles bestemt Anskuelse. Efter hvad jeg har erfaret om Sagen, er der ikke siden Juli 1853 erhvervet synderligt flere Oplysninger, som kunde antages at indvirke paa den ærede Finantsministers Mening, og efterat altsaa Finantsministeren i 1853 har udtalt, at han ikke turde udtale nogen bestemt Mening om Sagen, og derfor ogsaa havde fraraadet, at der blev vedtaget noget omhelst af de Vædringsforslag, der nærmere skulde angive Banens Retning, saa kan jeg ikke nægte, at det har undret mig, da Sagen staaer paa selv samme Oplysningspunkt for Ministeriet som dengang, og da den høitærede Finantsminister her i Aften har udtalt, at han ikke selv tiltroede sig en tilstrækkelig Kundskab til Forholdene for nu at danne sig en bestemt Mening om Sagen, at han desuagtet har afgivet en bestemt Udtalelse om, hvilken Retning Banen skulde have, hvilken Retning i alt Væsentligt falder sammen med den, der er angivet i et af de Vædringsforslag, som den daværende Finantsminister i Aaret 1853 modsatte sig, og under Sagens Behandling fremkom han med en Udtalelse, som jeg vilde ønske, at den nuværende Finantsminister vilde gjøre til sin, da jeg troer, det er den eneste rette Betragtning af

Sagen. Den daværende Finantsminister udtalte nemlig: „men jeg maa paa den anden Side erkjende, at den foreløbige Undersøgelse, som endnu har kunnet anstilles om Retningen for Hovedlinien gjennem Jylland, er ikke af anden Betsaffenhed, end at det vil være muligt, at Linien hverken vil komme til at indtage en saa østlig Retning som den, der er foreslaaet under Nr. 2“, — og som vel at mærke saa godt som aldeles falder sammen med den Retningslinje, som nu af Finantsministeren er anseet for den ene rigtige — „eller en saa vestlig Retning som den, der er antydet under Nr. 1. — Jeg maa endelig ogsaa bemærke, at det er muligt, at Linien til Syvende og Sidst kan faae en saadan Retning, at begge disse Duffer, der ere udtrykte i Vædringsforslagene under Nr. 1—2, vilde kunne finde Virkeliggjørelse“. — Jeg troer, at det er det Holdepunkt, hvorpaa Spørgsmaalet om Retningslinien maa stille sig saavel for Regjeringen som for enhver Anden, der ikke har deeltaget i en Mængde specielle Undersøgelser af Forholdene. Det er meget uheldigt, at man i denne Sag kommer til at tale om en Linie paa Høideryggen og en Linie paa Østkysten som to meget forskjellige Retninger. Finantsministeren kan ikke ved at tale om en Linie i østlig Retning tænke sig en Linie, som løber langs med den østlige Strandkant af Jylland, og de, der tale om en Linie paa Høideryggen, kunne ikke tænke sig en Linie, som gik i den nøiagtigt udfundne mathematisk Midtlinie af Jylland. Det er naturligt, at, naar der skrives videre frem med Anlægget, maae forskjellige Omstændigheder faae Indflydelse og bewirke, at Banen paa et Sted kommer længere mod Øst og paa et andet Sted længere mod Vest.